

Mot den nationalistiska enigheten och militära galenskaperna fördömer vi Erdoğan's krig mot Afrîn!

[Uttalande av Sosyalist Demokrasi için Yeniyol, Fjärde internationalens turkiska sektion, 25 januari 2018. Här översatt från den engelska versionen på [International Viewpoint](#), av Göran Källqvist.]

Efter veckor av moraliska förberedelser, diplomatiska påtryckningar och massiv desinformation har den turkiska staten slutligen angripit den övervägande kurdiska enklaven Afrîn, i nordvästra Syrien. Den turkiske presidenten har skickligt spelat på splittringen mellan Washington och Moskva, och har inlett en stor militär operation bestående av flygangrepp, utplacering av islamistiska miliser och invasion av turkiska trupper på syrisk mark, beredda att gå på offensiv.

Vi fördömer kraftfullt detta krig, som cyniskt har döpts till ”Olivkvist”, och bara kommer att leda till att spänningarna mellan de turkiska, kurdiska och arabiska folken förvärras, och fördröja alla förhoppningar om att leva tillsammans. Krigets yttersta mål är utan tvivel att befästa Erdoğan's diktatoriska regim.

Den process av självbestämmande som pågår i det syriska Kurdistan är oacceptabel för den turkiska islamiskt nationalistiska regimen, och för att motverka den vill Ankara med sin offensiv upprätta en 30 km bred ”säkerhetszon” från sin gräns. Planen att ockupera syrisk mark framställs som ett skydd mot att PYD-styrkor – och dess väpnade gren, YPG, som stöddes av USA under sin kamp mot den Islamska staten – befinner sig vid Turkiets gräns. Erdoğan's regim åtnjuter stöd från Ryssland och möter bara svaga reaktioner från USA, men försöker ändå uppnå seger för sin utrikespolitik genom att framställa den militära operationen som en offensiv för ”nationell säkerhet”, med en starkt västfientlig/antiimperialistisk innebörd.

Trots en extrem polarisering mellan Erdoğan's anhängare och hans motståndare, har den på nationell säkerhet baserade retoriken förstärkt landets historiska militaristiska och nationalistiska tendenser, och har lyckats förena alla delar av det turkiska samhället, borgarklassens olika politiska känsliga punkter och fraktioner, bakom krigstrummorna. Precis som vid varje kritisk vändpunkt missade inte det största oppositionspartiet CHP, en republikansk och sekulär medlem av Socialistinternationalen, inte tillfället att ansluta sig till AKP för att förkunna sitt ”fullständiga stöd för den militära operationen”.

Genom att lägga ett krigstillstånd till ett redan förtryckande undantagstillstånd når Erdoğan's regim idag en exempellös nivå på kriminaliseringen av all sorts opposition mot kriget. Samtidigt som HDP, ett vänsterparti från den kurdiska rörelsen, har sina händer bundna av förtrycket, har också flera journalister och antikrigsaktivister arresterats redan under operationens första dagar, huvudsakligen på grund av pacifistiska budskap som lagts ut på sociala nätverk. Konstnärer och intellektuella blir utfrysade för att de inte har stött kriget. Minsta kritik mot den militära operationen likställs med stöd till terrorism och landsförräderi.

Kampen för demokrati i Turkiet kan inte låta bli att kämpa mot militarismen, ”både den yttre och inre” som den revolutionära antimilitarismens historiska figur Karl Liebknecht framställde det. Det

är ännu mer sant i en situation där den juridiska immuniteten för civila som mobiliseras för att slå ner en statskupp och ”alla andra händelser som är en del av dess utvidgning”, kort sagt för att försvara regimen, förklaras lagligt med ett dekret, och där det inte längre är någon hemlighet för många att det finns gott om paramilitära grupperingar.

Kommer Erdoğan återigen att räddas genom att ta till krig, och kommer det att stärka hans försvagate herravälde som 2015, när HDP:s valresultat hade skakat om Erdoğan's regim, som då beslutade sig för att spela ut krigskortet? Det beror på i vilken mån den demokratiska oppositionens olika delar – med den radikala vänstern i ledningen – är förmögen till mobilisering och motstånd. Den har trots det exempellösa förtrycket förvisso ännu inte vikt sig för de militaristiska galenskaperna och den nationalistiska blindheten.

Ja, antikrigsaktivisterna och de aktivister som solidariserar sig med det kurdiska folkets demokratiska krav har all anledning att frukta den nationalistiskt fascistiska vågen, men skälen att fortsätta att förespråka fred är många fler och så mycket mer humana. Det är därför vi kommer att vägra att hålla tyst, inte låta bli att fullgöra vår internationalistiska plikt, vi kommer att vägra att underkasta oss Erdoğan's krigiska, diktatoriska och korrumperade regim.

- Nej till kriget mot Afrîn, dra omedelbart tillbaka de turkiska militära trupperna!
- Stöd det kurdiska folkets och alla folks rätt i Mellanöstern till demokratiskt självbestämmande!
- Lita inte på de imperialistiska makterna – folken i Syrien kan bara befrias med hjälp av sin gemensamma kamp!
- Länge leve den proletära internationalismen, länge leve den revolutionära antimilitarismen!